

KÚT, PIHENŐ

ötven múltam
már nem sietek leporolni fenekednek a széket
nem zsonglőröködöm a tálca süteménnyel
nem ugrok elsőnek mosogatni
nem szabadkozom hogy így nézek ki és
helyén kezelem ha szembedicsérnek
nem hazudok hogy bárki boldog lehessen
nem igyekszem oda ahová mind aki számít
nem versengek a ház legjobb futója címért
húgyért-szarért nem adom a lelkem
húgyért-szarért már semmit
gyakran tévedek
gyakran késem fontosnak nevezett helyekről
fontosnak nevezett találkozásokról
gyakran érzem hogy semmit nem tudok
de mivel óvakodom a túlzásoktól inkább így mondom:
szinte semmit nem tudok és
nem akarlak meggyőzni erről a kevésről
nem mondom hogy nem vágyom a boldogságra
voltam már boldog tudom mire vágyom
(többre mint megfogódzni egy sörösüveg nyakában)
de
nem akarom hogy jó vége legyen az egésznek
amíg e három dolgot nem tudom legalább
mi a vég
mi a jó
s az egész

LISA CAIRN

már úgy vagyok hogy annak hiszek aki
dadogni tud csak önmagáról
ha egyáltalán
Lisa Cairn nem akar történeteket mondani
Lisa Cairn nem akarja elmesélni hogy szerinte
– Lisa Cairn szerint – kicsoda Lisa Cairn
Lisa Cairn közelében nem érzi magát biztonságban az ember
Lisa Cairn sem érzi magát biztonságban Lisa Cairn közelében
de ez csöppet sem zavarja Lisa Cairn-t
bár látszólag zavartan röhögcsél azt a benyomást keltve
hogy kicsit butácska
pedig miattunk szégyelli magát Lisa Cairn

ezek miatt a nem releváns szavak miatt:

én

te

ő

ezek miatt a nem releváns kérdések miatt:

tudsz kötődni Lisa?

tudsz elengedni?

tudsz?

kötődni?

elengedni?

miféle

szavak

ezek?

most mondjak erről egy történetet
attól függően derűset vagy keserűt
hogy ma épp mi történt velem?
holnap egy másikat?
melyik lesz igazabb? tudok? kötődni?
elengedni? ki? én?
Lisa Cairn
?

nevet nevet...

„just life happening”.

A MEGLEPETÉSEK KORA...

a meglepetések kora úgy kezdődik
hogy megjön a kisöcsénk és mi
ugyanúgy behúzzuk szemünkbe a sapkát ugyanúgy grimaszolunk
és pörgünk a tengelyünk körül mint azelőtt
de már nem nevetnek
ehelyett azt mondják halkán
fiam ne butáskodj

úgy folytatódik hogy az arcunkba hulló hajat
valaki hirtelen hátrasimítja szemünkbe néz
azt mondja szép

majd pár év múlva ezt a szép szemet kerülni kezdik
nem néznek bele inkább kicsit lejjebb talán a vállunk mögé
megfordulnánk hogy lássuk mi van de egyfelől nem lenne ildomos
másrészt jól meglepődnénk akár volna ott valaki akár nem

lassan beköszönt a meglepetések nélküli kor

egy viszonylag tágas lakásban élünk a nappali egy adott pontján
néha kidugjuk fejünk ha a látványt kitakarja
egy-egy görgős szekrény óriáskígyós terrárium könnyező pálma
amit jobbról-balra majd vissza – aztán már összevissza
tologatnak előttünk
a vízszintesek szigorú törvénye szerint

azt mondják majd öregkorban
amikor cserbenhagy a test
a legmerészebb pillanatban rogyan meg a térd
s nem jut eszünkbe annak a nagy szent micsodának a neve
amit évekig kutattunk
talán akkor
szintet lépünk
vagy bukunk.

JÁRATOK

nekem nyóc neked rózsadomb
nekem krumplis-
tészta neked kacsacomb
nekem a bieber neked a buber
nekem a festő az aki átver
aki méregdrága kontár
és rátámad a mamára
neked az aki skiccel
krokizik egy halom pénzt
elkölt
de végül bejut a moméra
nekem a mentett
neked a fajtiszta
neked a főszerep
nekem a statiszta
neked a lévistrausz
a néprajztudós
nekem a gatya
nekem a valóság a show
neked vallás
filozófia
neked zene füleidnek
nekem füst a tudómnnek
a szimfónia
neked a rimbaud
nekem a rambo
nálad a szellem
diadalt arat
előlem hanyatt-
homlok menekül
neked fehér lepelben
nekem lepedőben